Korrespondanser.

St. Paul Nebr. 18. Okt. 1888.

Hr. Redaktør Ebbeson!

Tillad mig venligst Plads i „Stjernen" for nogle faa Linier.

Saavel af „Stjernen" af 16. dennes som af en mig tilsendt trykket Løbesedel, ser jeg, at mit Navn benyttes som Advertissement sammen med John Steen, John L. Means, J. N. Paul m. f. for et republikansk Møde i Dannebrog, Lørdag Aften den 20. Oktober. Da mine Anti-Monopoly republikanske Venner deraf vil kunde drage den Slutning, at jeg havde sluttet mig til John L. Means af „Stalwarterne" eller Jernbanemonopolisternes Rækker, ønsker jeg at benytte Lejligheden til at forklare igjennem „Stjernen", at saa ikke er Tilfældet. Jeg staar bestandig paa samme Standpunkt, som i de sidste to Aar, siden Van Wycks Kandidatur for Senator, da vore Stalwart-Venner her i St. Paul ydede mig og Jacobsen samt Cady, et saa smukt Erkjendtlighedsbevis for vore Tjenester i det republikanske Parties Rækker. Vel er jeg som altid Republikaner — men naar Højagtelse og Beundring for Nebraskas og Vestens første Mand, Helten og Statsmanden C. H. Van Wyck, vedblivende skal betragtes som tilstrækkelig Grund for Tilsidesættelse med Øgenavnet „Mugwump", da erklærer jeg mig skyldig og stiller mig villig i „Mugwumpernes" Rækker, indtil den Dag atter maa oprinde da sande, ærlige republikanske Grundprinciper som i Lincolns Dage, maa anerkjendes igjennem hele Statsstyrelsen fra Præsident til det mindste Lokalembede.

I en Samtale med John og T. J. Steen i Søndags, lovede jeg paa Opfordring sammen med John Steen og A. E. Cady, at komme til Dannebrog Lørdag Aften den 20de som Taler, men ikke et Ord blev talt om, at indbyde John L. Means, J. N. Paul eller andre Jernbane- eller Korporationshøvdinger, og om saa var sket, vilde jeg bestemt have undslaaet mig, med mindre det skulde averteres som et Diskusionsmøde for at udvikle de Renlivedes og Liberales forskjellige Grundprinciper, men at følge med for at blæse i John L. Means Trompet eller støde i Basunen for ham, indlader jeg mig ikke paa; hverken han eller nogen anden, som offentlig fordømmer og udskjælder vore bedste Mænd for deres Gjerninger i Folkets Tjeneste, kan vente min ringe Bistand før de oprigtig lægge for Dagen Bod og Bedring.

Ærbødigst,

Paul Anderson.

Efterskrift den 22de.

Efter Nedskrivelsen af ovenstaaende, for ikke at bryde mit Løfte til D'hrr. Steen, besluttede jeg mig alligevel til at gaa til Dannebrog Lørdag Aften, og saa mine brede Skuldre modtage hvad som mig allernaadigst var bestemt at paalæsses, af mine brave renlivede Venner. Ved Ankomsten mødte jeg ikke alene John Steen (efter Aftale), men ogsaa John L. Means var mødt med en hel Skare renlivede Brødre fra den store Naboby for at give ham et ærligt Stød (honest push) fremad.

Medens Regnen øste ned, samledes man da i M. C. Petersens store rummelige Sal i Parken, som var fyldt til Overflod med smilende Damer og Herrer fra Dannebrog og Omegn, som med en prisværdig Agtpaagivenhed lyttede til Talernes Bemærkninger.

A. E. Cady tillodes at tale først, hvorefter fulgte en vis Bartholomæus fra Grand Island (om han var i Slægt med Apostelen veed jeg ikke, da hans Slægtregister er mig ubekjendt) men fra et tilsyneladende meget ophøjet Standpunkt fordybede han sig i Tarifspørgsmaalet, indtil den brave Sjæl vist hverken vidste ud eller ind, og da maatte slutte, og Ordet overlodes Redskriveren. Efter kortelig at have talt om vor Nationalpolitik, talte jeg ogsaa nogle faa Ord om vor Stats- og Localpolitik, men da jeg her tilfældigvis kom til at omtale ligesom Van Wyck i Ord, at jeg befrygtede at Jernbanekorporationerne igjennem deres Overgeneral og Prinsipalsmører John M. Thurston endnu befatter sig med Politik, og som tro Republikanere og samvittighedsfulde Borgere var det vor Pligt at stryge af vor Valgseddel enhver Kandidat, som vi troede skyldte Lydighed til disse mægtige Korporationers Kommandoord, og endnu værre omtalte jeg at S. N. Wolbach, den nuværende demokratiske Kandidat for Senator, havde tjent os for 4 Aar allerede i Lincoln, dels 2 Aar som Repræsentant, dels 2 Aar som Senator, og tilsyneladende ærlig og samvittighedsfuldt opfyldt sine Pligter imod os, og trofast lydende Folkets Vilje, vidste sig god nok Republikaner til at stemme for en saa trofast Folkets Mand og Nebraskas største Statsmand, C. H. Van Wyck, og læggende Vælgerne paa Hjerte, om det var bedst at stemme for den prøvede og dygtige nuværende Repræsentant, eller vælge en ny uprøvet, og som man, ifølge selv de ledende republikanske Blades Advarsler, maatte befrygte tvivlsom Ven, da han aabent beskyldtes for at sympatisere med Korporationernes Magtvælde — se, da var straks hele Skaren af Johns Grand Island Venner paa Benene for at skrige „Mugwump" og støde i Basunen og rykke fremad med et honest push. En efter anden besteg de nu Talerstolen for rigtig at trække mig over Kullene „igjennem Skjærsilden". Ja, lød det, lytter I til Samvittighedens Stemme, og stryger en eneste Republikaner paa Stats-Senatorial- eller Lokal-Valgseddelen, da maa I befrygte at hele Statsmaskineriet ramler sammen og den enkelte Vælger var da Skyld i en saa grusom Landsulykke. Min Tale, som de Fyre fra Førstningen af havde applauderet, medens jeg talte om Nationalforholdene, blev nu fordømt, saavelsom min Person, som elendigt Mugwumperi, som ingen maatte lytte til eller følge i nogensomhelst Retning.

Efter at Rækken af Johns Venner fra Grand Island havde udtømt sig, kom omsider Turen til John selv, og havde man ikke før faaet smurt sig, vankede der rigtignok tilgavns da-da nu; ikke alene fik jeg Høvl, men stakkels gamle Fred Hedde Redaktøren af Grand Island Independent (det mest udbredte republikanske Blad i Central Nebraska) maatte ogsaa med og John beskrev denne gamle, graahaarede republikanske Borger, som vist stemte republikansk Valgseddel, medens John maaske endnu indsugede Modermælken, som en gammel elendig Idiot, som stod med en Fod i Graven og en anden i Daarekisten. — Hæ, ha! honest push.

Ja selv Vennen John Steen (fra hvem jeg mindst havde ventet dette, maatte være med og give mig Tørt paa, ved ogsaa at paaskrive mit Skudsmaal „Mugwump" „Humbug". Men lad det nu være nok blot for at illustrere, hvad der ventede mig før efter Indbydelse at komme til Dannebrog at tale til Vennerne der, efter min Overbevisning som Republikaner.

Vælgere, det er min faste Tro, at det er sand Republikanisme og Eders Pligt som ærlige, loyale Borgere at raadføre Eder med Samvittighedens Stemme, og for Stats- og Lokalembeder, hvor I kjender de forskjellige Kandidater, stemme for saadanne, som I tro bedst vil varetage Eders Interesse og deres Pligter som Embedsmænd. Tror I som jeg, da lyt til denne Stemme, og stem derefter, lad de renlivede Republikaner og Demokrater skrige „Mugwump!" saameget de vil, og ængst Eder blot ikke for at vort velsignede Land derfor bliver rodet i en ny Borgerkrig, eller at Statsmaskineriet helt ramler sammen.

Ærbødigst,

Paul Anderson.

Sammenklukkede Smaabetragtninger.

— Af R. Ebbeson. —

(Fortsat.)

Jeg havde tænkt paa at skrive min Artikler færdig om den franske Revolutionskrig saa betids før Valget den 6te November, saa at jeg kunde faa indført lidt Politik i „Stjernen" et Par Gange før den Tid, men Skriveriet om den franske Krig har taget lidt større Plads end jeg fra først af havde beregnet; tilmed er der en dansk-amerikaniseret Mand som har „kicked" imod det.

Jeg har for længere Tid tilbage omtalt i „Stjernen" den Tid da Danmark var en Stormagt under Kong Knud den Store, hvorledes han tilkjæmpede sig Sverig, Norge og England og spredte dem ad igjen, det vil sige: til sine Sønner efter sin Død.

Hvorfor jeg har gjort Bemærkninger angaaende den franske Revolutionskrig, er fordi at den er saa fast knyttet til Danmark; derfor vilde jeg havt fortalt lidt mere om hvorledes det gik til med den europæisk-franske Krig og om hvorledes det gik til da Norge blev skilt fra Danmark; men lad det nu være nok — man faar jo bøje sig for Overmagten — kun det vil jeg tilføje: Danmark var et anseligt Rige i den Tid, da det havde Hertugdømmerne og Norge i med, de udgjorde et tungt Lod i Vægtskaalen, derfor var det ogsaa respekteret dengang. Men at det mistede Norge var alene Kong Frederik den 6te Skyld og derved var det ogsaa at de to sidste slesvigske Krige bevirkedes, hvored Danmark blev fraranet Hertugdømmerne i sidste Krig af to Stormagtserobrere. Nu er Danmark plyndret, saa det er kun et af de mindste Kongeriger i Europa og har ikke nogen Indflydelse i Udenrigspolitiken.

Af den Grund at Danmark er saa liden og Landet er godt og Klimatet ligeledes, saa kan Udvandringstrømmen ikke være stor. Det maa vi ogsaa godt føle, at vi Danske fylder kun meget lidt til herovre i det store vidtløftige Amerika; men hvad gjør vi saa? Vi slutter os til de Norske og Svenske og kalder os Skandinaver, som jo ogsaa er et godt gammelt Navn. Det forstaar sig, Nordmændene er vandret tidlig herover fra de golde Fjelde i masseviis og fylder godt op og de fleste af dem er i en anselig Stilling, og de vil gjerne kalde os Danske for Skandinaver og række os en Broderhaand, naar vi vil være med til at stemme for Skandinaver, som er født i Norge. Nu overgaar de Svenskes Indvandring de Norskes, men de er vandret herover saa sildig saa de fleste af dem er endnu fattige Folk. Det er nu engang vel bleven saaledes som det kan være, saa maa man vel kalde det godt.

Det er ogsaa bedre at holde paa sin Ære og kalde sig selv Skandinaver end at være Spytslikker. Her findes mange Mennesker herovre, som troer at alle fremmede er Amerikanere, blot fordi de taler det engelske Sprog. Her findes ligeledes mange, som smigrer Amerikanerne og taler allehaande ondt om Europa, og de fleste Amerikanere, som har kun liden Skoleuddannelse er altsaa nødsaget til at tro det. Tilmed er det smigrende for dem at disse Narre viser deres Taknemelighed tilkjende imod Amerikanerne ved at lade dem forvalte Politiken og beherske os og sige: „Det er godt, alt hvad de gjør."

Her findes dog andre Udlændinge, som naar de er blevne stemmeberettiget siger: „Nej, vi vil gjøre vor Ret gjældende."

Den republikanske Redaktør Hendriksen skriver i sit Blad „Skandinaven" oppe fra Minnesota, hvor han er paa en Rundrejse, at „Demokraterne lyver." Han vedkjender selv at det er en streng Dom at fælde over Medmennesker naar man offentlig siger at de lyver. Sagen var nok den, at da „Skandinavens" Redaktør var i Minn., fandt han ud, at der var mange Norske, som ikke vilde rette sig efter „Skandinavens" Diktering længer; han har formodentlig mange Abonnenter der.

Han offentliggjør i sit Blad, at han var godtroende nok til at tro Mills-Billen, men han skriver ikke noget om, hvor han senere har faaet Oplysning fra om det modsatte. Det som Professoren skriver, at han senere har studeret Mills-Billen lader vi ude af Betragtning; thi det er studeret sammen med Beviset, det er altsammen lavet sammen for at bilde godtroende Folk noget udsammenhængende ind, eller rettere: at stoppe Blaar i Øjnene paa Farmerklassen og Arbejderstanden for at skrabe noget mere sammen endnu til Millionærerne. Det som Redaktøren fortæller, at han har taget Aftrykket af Mills-Billen efter „New York Evening Post", er naturligvis Vand paa hans republikanske Mølle.

Det, som „Skandinaven" havde første Gang om Mills-Billen, var rigtig, og kunde have bleven en retfærdig Lov, som vi kunde havt hjulpet os med for det første, hvis den kunde have passeret det korrupte Senat.

Da nu „Skandinaven"s Redaktør mærkede, at han var paa den retfærdige Side, saa var det alligevel forkert for ham, fordi det var Demokraternes Side, og i sin politiske Iver og Partiblindhed sætter han Partiinteresser højere end Retfærdighed, og ovenikjøbet bruger en demokratisk Redaktørs Svaghed og laver et Brængebillede ud af det for at hjælpe sig selv ud.

Vel, lad os se Tiden an. Nu efter Valgdagen kommer der ikke mere Politik i „Skandinaven" paa lang Tid, saa er det et vakkert Blad, ikke sandt? Saa kan dens Abonnenter vel nok forstaa at finde sig i, at „Skandinaven" tjener to Herrer for nogle Uger om Aaret.

Naar nu Redaktøren af „Skandinaven" er frek nok til at sige, at Demokraterne lyver, saa siger jeg som en Korrespondent i „Stjernen", at Republikanerne lyver; saa er det lige for lige naar Venskabet skal holdes. Jeg siger ikke det er for haard en Dom at fælde over sine Medmennesker naar Vedkommende har fortjent det.

Naar jeg nu har kritiseret „Skandinaven" saa skylder jeg at fremlægge Beviset. Jeg har allerede forklaret det i adskillige Numre af „Stjernen" sidste Vinter, det vil sige, om Beskyttelsestolden; men jeg faar vel at gjentage Hovedprinsipet. Vi veed jo nok, hvormeget Beskyttelsestolden beløber sig til Aar efter Aar, den er ikke ens hvert Aar. Men vi har Statistik over den, ifjor var den 116 Millioner. Det er blot den „Skandinaven" gaar efter for at stoppe Blaar i Øjnene paa Folk; det er ogsaa godt nok for hvem som vil tro det. „Skandinaven" omtaler slet ikke Indlandstolden og heller ikke omtaler den de høje Priser, som Fabrikanterne faar for deres Varer, fordi de er beskyttet af Beskyttelsestolden; hvormeget de tjene ved Udenlands- eller Beskyttelsestolden holder de hemmeligt saa godt de kan. Det er slet ikke noget nyt; man har vidst det længe af Mænd, som har drøftet det Spørgsmaal og gjør det endnu, som kjender vor Import og vor indenlandske Handel. De har regnet ud at det hele Forbrug beløber sig til over et tusind Millioner Doll. om Aaret, en saadan uhyre Udgift, som paahviler Forbrugerne, det er af den Sum at Demokraterne har kun forlangt 49½ Mill. Dollar af det kan enhver let udregne, at det er ikke engang 5 Procent. Det er kun et meget lille Forlangende og vil heller kun lette lidt paa Folkets Byrder, og dog har den republikanske Kongres som Monopolets Tjenere afslaaet det. Her har jeg nu leveret Beviset, saa godt som jeg formaar at fortolke det, saa jeg haaber at Læseren vil kunne fatte det. Dette Bevis maa være tilstrækkelig; thi det viser tilfulde, hvorledes de republikanske Ledere lyver, forbi de kan ikke være deres Arbejde bekjendt. (Mere.)

De kan ikke faa fortalt saameget i Deres Breve til de Kjære i Fædrelandet som De gjerne vilde? Nuvel, der kan raades Bod paa Manglen; mange har fundet „Stjernen" en udmærket Hjælper i denne Henseende. Prøv det, kun $2.50.

NEW DENVER LINE.

St Joseph, & Grand Island Rail Road

Union Pacific Route.

Ny Kjøreplan! Ny Forbindelser!
Ny Pullman-Sovevogne!
Ny „Chair Cars"!

Kun 22 Timer mellem

ST. JOSEPH og DENVER.

Nattetoget afgaar fra St Joseph Kl 5½ Eftm hver Dag, ankommer til Denver den følgende Aften Kl 4½ „Mountain Time", første Klasses Pullman-Sovevogne medfølger og en nøje Forbindelse knyttes i Grand Island med gjennemgaaende Tog paa Union Pacific til Denver og Stillehavet

Dagtoget afgaar hver Dag fra St Joseph Kl 10 Form; Frie „Chair Cars" følger med, og Toget er gjennemgaaende til Grand Island Samme Tjeneste paa det østgaaende Tog

Vælg den Gamle Overland Route!

den direkte Linie fra

St. Joseph

— til —

DENVER, CHEYENNE, OGDEN, SALT LAKE CITY, BUTTE, SAN FRANCISCO' LOS ANGELES, SAN DIEGO, PORTLAND, samt alle Pladser i Vesten.

Gjennemgaaende Billetter til enhver Jernbanestation i Vesten.

W. G. WILKINS, Ticket Ag't, Pacific House.
JO HANSEN, Ticket Ag't, Union Depot,
G. M. CUMMING, Gen'l Man'r.
W. P. ROBINSON, Jr. G. P. & T. A.

A. MORTENSEN & CO.'S

Store

Efteraars- og

— Jule- —

Ekskursioner.

Fra Chicago:	Dampskibe:	Fra New York:
11te Okt.	CITY of CHICAGO	13de Okt.
17de -	DANMARK og Aurania	20de -
22de	Britanic	24de -
29de -	City of Rome	31te -
1ste Novbr	ISLAND	3die Novbr
5te	Sardinian	8de -
11te -	Ohio	14de -
15de -	THINGVALLA	17de -
22de	HEKLA	24de
26de -	Montreal	28de -
29de -	Servia	1ste Decbr.
3den Decbr	Arizona	4de -
8die -	GERMANIC	5te
6te	City of Berlin	8de -
13de	DANMARK	15de

Fri Transport af Bagage og Passagerer til Dampskibene i New York.

For at erholde de billige Billetter for ovenstaaende Ekskursioner er det nødvendigt at henvende sig til Hovedkontoret i Chicago hos

A. Mortensen & Co.

[illegible]

eller til vore autoriserede Lokalagenter.

I Marcus Rob

"Danbrit Dørredlad".

— 136 —

„Omtrent hundrede Rigsdaler," sukkede jeg.

„Hvilket mærkeligt Træf!" udbrød Svigerfader, „netop hvad jeg har i min Tegnebog." Dermed tog han denne op af Lommen og lagde tvende Hundredkronesedler foran sig, hvilken han derpaa skjød over til Estrid og mig med de Ord: „akkurat en til hver!"

„Det er da vel ikke din Mening at give os dem?" sagde jeg.

„Tilforladelig er det saa. Eller tror du kun jeg vil lade Jer lugte lidt til dem, for saa atter at stikke dem i min Lomme? Nej fy, saadan en Gnier er jeg dog heller ikke."

„Jeg kan virkelig ikke modtage dem —"

„Saa kan Estrid tage imod dem, hun er min Datter, som jeg kan give, hvad jeg vil. Du skammer dig ikke for at modtage en Gave af din Fader, vel mit Barn?"

„Det var ikke saaledes ment," gjenmælede jeg, „men jeg tænkte blot, at der var Andre, som kunde have større Ret end vi. Svigermoder —"

„Har allerede faaet sin Del," afbrød Svigerfader mig, „og Pigebørnene med, selv Morbro'er er bleven betænkt. Moe'r hviskede til mig, at det maaske blev lidt for Jer, saa stak jeg dem til mig for at kunne hjælpe Eder dermed."

„Du skal have Tak for din Godhed," sagde jeg. „Hvis jeg maa modtage dem som et Laan —"

„Hvis det Navn behager dig mere, maa du gjerne kalde det saaledes. Saa kan du jo betale det tilbage, naar du engang er bleven Professor i Æsthetik eller Direktør for alle de kjøbenhavnske Museer."

Jeg takkede endnu engang Svigerfader, men han sagde: „Ikke Noget at takke for. Det er snarere mod mig selv end mod dig jeg har vist en Velgjerning, thi jeg befinder mig aldrig rigtig vel, naar jeg har Penge paa Lommen, der er ligesom de laa og trykkede mig. Derimod naar jeg har givet hver Skilling bort til mine Kjære velforsørgede, saa føler jeg mig fri og let som Fuglen i Luften."

Vi vilde overtale Svigerfader til at blive og drikke The hos os, men det var os ikke at formaa til.

„Jeg lovde bestemt Mo'er at komme hjem igjen til The," sagde han. „Men kom til os imorgen og spis til Middag, saa holder jeg efter Bordet Foredrag over min sidste Reje for en taknemlig Tilhørerkreds."

— Svigerfaders fornøjelige Besøg havde vakt stor Glade hos os begge, og jeg følte mit Sind i høj Grad lettet ved Bevidstheden om, at mine Pengesager

— 129 —

„Det har du Ret i," svarede jeg, „men hvorledes? det er Spørgsmaalet, thi jeg synes, vi leve meget tarveligt."

„Andre komme ud af det med Mindre end vi," sagde Estrid. „Hvad mener du, om vi kun spiste til Middag hveranden Dag?"

„Og skulle vi saa sulte hveranden Dag?"

„Saa maa vi tage tiltakke med Kaffe og Brød; paa den Maade er der mangen fattig Student, der slaar sig igjennem."

„Nej det synes jeg dog ikke om, saa fattige ere vi da heller ikke, føde Basilisk, at vi skulle behøve at leve som en Murhaandlanger."

Et Par andre Forslag, som Estrid gjorde, havde ikke bedre Held. Foreløbigt bleve vi ved den Beslutning, at det var nødvendigt at indskrænke os, idet jeg saa overlod det til Fremtiden at afgjøre, hvori disse Indskrænkninger skulde bestaa.

Dog Estrid var ikke til Sinds at lade det blive ved den blotte Beslutning, og da hun ikke kunde formaa mig til at gjøre Indskrænkninger, forsøgte hun det for sit eget Vedkommende. Tilfældigvis lagde jeg Mærke til, at hun spiste grumme ligt, og ved nu at følge hende med større Agtpaagivenhed, kom jeg efter, at den kjære Pige havde bragt en fuldstændig Sultefodring i Anvendelse paa sig selv. Kjød, Ost og Smør afholdt hun sig ganske fra; om Middagen vidste hun at posere sig saaledes bag Terrinen og Fadene, at jeg havde Vanskelighed for at se, om hun fik Noget eller ikke, hun raadede med Knив og Gaffel, talte grumme meget, Altsammen for at skjule, at hun næsten Intet selv nød. I et Par Dage var jeg saus Jagttøjer af dette, for at blive vis i min Sag, da rejste jeg mig en Dag pludselig fra Bordet, gik ben til hende greb hende i Armen og sagde „Estrid!"

Hun fuer forskrækket sammen og rødmede stærkt.

„Kan du nænne at narre din stakkels Mand, der sidder i al Troskyldighed og spiser, mens du Intet faar?"

„Men jeg spiser jo ogsaa," sagde hun beslig, „der kan du selv se?"

„Nogle Billinger faar du, som næppe kan holde Livet i dig."

„Jeg behøver ikke saameget som du. Du har alt Arbejdet og skal skaffe Penge til Huset, derfor maa du have god og nærende Føde. Jeg gaar derimod her hjemme i Huset."

„Derfor kan du da ikke leve af bare Luft. Havde jeg ikke passet paa dig, kunde du gjerne tilslidst være bleven syg deraf. Det maa du love mig aldrig mere at gjøre."

Estrid lovede det og blev nødt til at holde det, thi jeg holdt skarpt Udkig med